

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **V. K.**, narozený
bez státní příslušnosti
t. č.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2018, č. j. OAM-957/ZA-ZA11-ZA15-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2018, č. j. OAM-957/ZA-ZA11-ZA15-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto,

že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o žádosti se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na základě sejmutí otisků prstů žalobce bylo ze systému Eurodac zjištěno, že podal žádost o mezinárodní ochranu dne 18. 3. 2015 a opakovaně dne 26. 7. 2018 v a dále dne 29. 9. 2018 v Z tohoto důvodu dne 12. 11. 2018 žalovaný požádal o přijetí žalobce zpět na své území, aby posoudilo žádost o mezinárodní ochranu podanou v České republice. Dne 19. 11. 2018 žalovaný obdržel informace, že uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti. Žalovaný posuzoval všechna přednostní kritéria pro určení příslušnosti členského státu (čl. 8 až 15 nařízení Dublin III) a uzavřel, že žádné z těchto kritérií se pro případ žalobce neuplatní. Žalovanému taktéž není známo, že by některý z výkonných orgánů EU, Soudního dvora EU nebo ESLP konstatoval, že by v docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů o azyl, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Co se týče Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, aktuálně nepožaduje, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do je navíc nejen Českou republikou, ale i ostatními státy EU, považováno za bezpečnou zemi původu.
3. Žalobce žalobou namítá, že byl ve správním řízení zkrácen na svých právech, konkrétně měly být porušeny § 3, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 správního řádu, § 25 písm. i) ve spojení § 10a písm. e) zákona o azylu a dále článek 3 odst. 2 ve spojení s článkem 17 nařízení Dublin III. Dle žalobce žalovaný nedostatečně posoudil možnosti jeho předání do Německa s ohledem na čl. 3 odst. 2 a čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobce se dovolává judikatury správních soudů, dle které je žalovaný vždy povinen zabývat se tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-24). Závěry žalovaného o dané otázce zároveň musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, popřípadě v dalších podkladech, které jsou obsaženy ve správním spise (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval argumenty týkající se jeho posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu uvedené v napadeném rozhodnutí a odkázal na správní spis a na odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně jeho stranu čtyři, na které se předání žalobce do otázkou zabýval. Uvedl, že je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv a je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy

Evropské unie. Sám žalobce však ve své žalobě nepřichází s žádnými tvrzeními o systémových nedostatcích azylového systému. Uvedené netvrdil ani v průběhu správního řízení, neboť veškeré výhrady žalobce vůči azylovému systému v, které v průběhu správního řízení žalobce vznesl, vycházely z důsledku nerespektování pravidel azylového řízení samotným žalobcem. žalobci poskytlo jak ubytování, tak i finanční příspěvek.

Na povolení k práci žalobce jakožto žadatel o mezinárodní ochranu nemá automatické oprávnění. Nemůže si ani vybírat, ve kterém azylovém zařízení chce být ubytován. Stejně tak později žalobce nerespektoval pravidla azylového systému v, kde pobýval jen krátkou dobu, aby opětovně raději zvolil pro svou žádost o mezinárodní ochranu další členský stát. V průběhu seznámení se s podklady rozhodnutí žalobce správnímu orgánu sdělil, že do se vracet nechce, protože tam neléčili jeho alkoholismus. Jediné, co potřebuje, je dle žalobce vyléčit svůj alkoholismus. Žalovaný dále uvedl, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

5. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
6. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
8. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
9. Dne 11. 10. 2018 podal žalobce v Příjímacím středisku cizinců Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 14. 11. 2018 při pohovoru uvedl, že do členských států vycestoval na jaře roku 2014 z na základě zakoupených dokladů na jinou totožnost. V byl zadržen a musel podat žádost o mezinárodní ochranu. Poté, co mu v nevyšli vstříc v léčení jeho závislosti na alkoholu a potížemi s křečovými žílami, odcestoval požádat o mezinárodní ochranu do Do České republiky přicestoval a podal žádost o mezinárodní ochranu, neboť se zde nachází početná ruská komunita a lidé tu rozumí ruštině. Dodal, že do se vrátit nechce, neboť by to pro něj znamenalo návrat stresu. Pokud jej zde Česká republika nechce, tak požádá o zpětvzetí žádosti a vrátí se domů.
10. Dne 21. 11. 2018 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí, k nimž se nevyjádřil. Jednalo se konkrétně o žádost o převzetí do ze dne 12. 11. 2018, poskytnutí údajů

k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 14. 11. 2018, protokol o pohovoru ze dne 14. 11. 2018, akceptace ze dne 19. 11. 2018 a Informace OAMP ze dne 15. 1. 2018 – Azylový systém.

11. Okruh žalobních námitek spočíval na absenci posouzení možnosti předání žalobce do a existenci systémových nedostatků azylového řízení v tomto státě.
12. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Podle odst. 2 pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
13. Ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v tomto typu řízení ve věcech mezinárodní ochrany třeba shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl žalovaný posoudit, zda je na místě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a z důvodu systémových nedostatků určit jako příslušný jiný členský stát, in eventum samotný stát, který vede dublinské řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, *závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se správní orgán dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.*
14. Skutečnost, že státem, jenž bude příslušný k posouzení azylové žádosti žalobce, je, žalovaný dovozoval ze shody otisků prstů s jinými sadami otisků v systému Eurodac a vyjádřením žalobce při pohovoru. Záznamy o vyhledávání a shodě jsou součástí spisového materiálu. Vyplynulo tak, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v (a to opakovaně) a, přičemž v byla žádost podána jako první, proto je tento stát povinen žalobce převzít na své území. Záznam ze systému Eurodac přitom představuje hodnověrný důkaz o vedeném řízení o udělení mezinárodní ochrany a žalobce sám přiznal, že v o mezinárodní ochranu požádal.
15. Krajský soud uvádí, že žalovaný se dostatečně věnoval hodnocení otázky systémových nedostatků, a to úměrně skutkovým okolnostem případu a také tomu, že příslušným členským státem bylo určeno, které akceptovalo přijetí žalobce zpět za účelem dokončení azylového řízení. Podkladem pro hodnocení podmínek přijímání žadatelů o azyl v byla Informace OAMP ze dne 15. 1. 2018 – Azylový systém, která je obsažena ve správním spisu a obsahuje relevantní informace k postavení žadatelů o azyl v Z obsahu spisového materiálu krajský soud ověřil, že žalobce ve správním řízení žádné námitky ohledně systémových nedostatků azylového řízení v (případně jiného členského státu) nenamítal (kromě neléčení jeho alkoholismu). Žalovaný uvedl, že mu nejsou známy žádné informace Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky

v azylovém řízení v Z úvah žalovaného je tak zřejmé, že se otázkou případných systémových nedostatků zabýval a shledal, že nic nenasvědčuje tomu, že by takové existovaly.

16. Krajský soud také poukazuje na současnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která ve vztahu k zdůrazňuje, že u tohoto členského státu není na místě předpokládat existenci systémových nedostatků v azylových řízeních s ohledem na výše uvedený princip vzájemné důvěry (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 5 Azs 240/2018-22).
17. Krajský soud v daném případě nezjistil žádné pochybnosti či dokonce existenci takových systémových nedostatků v azylovém řízení v, které by bránily přemístění žalobce do této země. Ze správního spisu nebylo nikterak zjištěno, že by v od zahájení správního řízení, tj. od ledna tohoto roku, začalo docházet k systematickým nedostatkům v otázce azylového řízení, které by sebou nesly riziko nelidského a ponižujícího zacházení, čímž by správnímu orgánu vznikla povinnost opětovně přezkoumat zjištěný skutkový stav v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150).
18. Ohledně tvrzeného nedostatečného zohlednění čl. 17 nařízení Dublin III krajský soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, podle něhož „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“
19. V posuzované věci podle názoru žalobce představuje jeho alkoholismus jako tvrzené zdravotní obtíže důvod pro vznik povinnosti zvažovat aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný uvedl, že léčení žalobce bude probíhat v rámci jeho řízení o mezinárodní ochranu a souhrnně uzavřel, že u žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Krajský soud považuje toto zdůvodnění za dostatečné, neboť žalobcem zmiňovaný alkoholismus jistě nemůže představovat důvod, který by měl být hodnocen podle čl. 17 nařízení Dublin III jako důvod zvláštního zřetele hodný. I když tedy žalovaný mohl být při hodnocení tvrzených zdravotních obtíží žalobce konkrétnější, jeho závěry zcela korespondují se zjištěným skutkovým stavem. Proto krajský soud považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

20. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jak je ve výroku I uvedeno.

Výrok

II

o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. března 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně